

Sygn. akt II PK 110/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa K. [...] Sp. z o.o. w W.
przeciwko T. W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt III APa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 października 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...], wskutek częściowego uwzględnienia apelacji K. [...] spółki z o.o. w W. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 13 lutego 2012 r. ten sposób, że nakazał pozwanemu T. W., aby w terminie 30 dni od prawomocności wyroku złożył napisane czcionką Times New Roman, nie mniejszą niż 16 oświadczenie następującej treści: „Niniejszym oświadczam, że na stronie internetowej prowadzonej przez Organizację Zakładową [...] przy C. [...] Sp. z o.o. pod adresem [www.\[...\].pl](http://www.[...].pl) umieszczałem wpisy naruszające dobre imię i wiarygodność C. [...] sp. z o.o. z siedzibą w W. jako pracodawcy” i zobowiązał pozwanego do opublikowania opisanego wyżej oświadczenia na stronie czwartej - Tygodnika „[...]”, którego wydawcą jest T. Sp. z o.o. z siedzibą w G..

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pozwany zarzucił:
I. naruszenie przepisów postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik

sprawy, a mianowicie: 1) art. 365 k.p.c., przez jego niezastosowanie i przyjęcie za własne ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy w O. w sprawie IV P [...], a tym samym brak dokonania własnej oceny stanu faktycznego w sprawie oraz przez nieprzyjęcie, że zgodnie z wyrokiem zapadłym w powołanej wyżej sprawie Sądu Rejonowego umowę pracę z pozwanym rozwiązano bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów, w konsekwencji - dokonanie oceny prawnej sprzecznej ze związaniem wynikającym z prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji, a w konsekwencji – „dokonanie ustaleń co do sposobu, przyczyn oraz zasadności rozwiązania umowy o pracę z pozwanym, w tym, iż pozwany naruszył dobra osobiste innych podmiotów”; 2) art 321 § 1 k.p.c., przez jego niezastosowanie i orzeczenie ponad żądanie pozwu w sytuacji, gdy „powódka zaprzeczała konkretnym twierdzeniom, podczas gdy zobowiązanie dotyczy wpisów w ogólności”; 3) art. 382 k.p.c., przez jego niezastosowanie i oparcie orzeczenia o dowód z akt sprawy sądu Rejonowego w O. sygn. IV P [...] w sytuacji, gdy akta sprawy jako zespół dokumentów nie mogą stanowić dowodu w sprawie, w efekcie Sąd orzekał na podstawie dowodu nieistniejącego; 4) art. 328 § 2 k.p.c., przez jego niezastosowanie i niewskazanie, z jakich przyczyn Sąd odwoławczy nie dał wiary dokumentom i zeznaniom świadków zgromadzonych w aktach sprawy IV P [...] Sądu Rejonowego w O.; II. naruszenie prawa materialnego w postaci: 1) art. 23 k.c. w związku z art. 43 k.c., przez przyjęcie, iż ocena zachowania T. O. stanowi naruszenie dóbr osobistych powoda, w sytuacji gdy dotyczy właściwości przypisywanych T. O., a więc dotyczy dóbr osobistych innego podmiotu; 2) art. 24 zdanie pierwsze w związku z art. 43 k.c., przez przyjęcie, iż wkroczenie przez pozwanego w sferę dóbr osobistych powoda było bezprawne oraz że publikowanie prawdziwych informacji o działalności powoda stanowi wkroczenie w sferę jego dóbr osobistych wskazanych w pozwie, a więc dobrego imienia, renomy i reputacji; 3) art 24 zdanie drugie w związku z art. 43 k.c., przez nakazanie pozwanemu złożenia oświadczenia o wskazanej treści, w sytuacji gdy pozew częściowo został oddalony, a tylko niewielka część wpisów została uznana za naruszające dobra osobiste powoda; 4) art. 23 zdanie pierwsze w związku z art. 43 k.c., przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że ustalenie w zakresie naruszenia dóbr osobistych stanowi ocenę stanu faktycznego, podczas gdy

ustalenie takie stanowi w istocie działanie z zakresu stosowania prawa materialnego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części uwzględniającej apelację strony powodowej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został jej oczywistą zasadnością z uwagi na „naruszenie w sposób oczywisty” art. 23 w związku z art. 43 k.c. i art. 24 k.c. oraz art. 365 § 1, art. 321, art. 382 i art. 328 § 2 k.p.c., ze skrótowym powtórzeniem sposobu naruszenia tych przepisów wskazanym w zarzutach kasacyjnych.

W piśmie z dnia 10 lipca 2013 r. skarżący zawarł uzupełnienie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Poprzestanie w tym zakresie na sformułowaniu podstaw kasacyjnych i ich uzasadnieniu jest niewystarczające, bo chociaż przy konstruowaniu obu

wymaganych elementów skargi argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy bada je na różnych etapach postępowania kasacyjnego.

Skarżący odwołuje się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia. Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość naruszenia wskazywanych przepisów (por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., III UK 59/11, LEX nr 1163963 oraz z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574 i orzeczenia tam powołane).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymagań tych nie spełnia już tylko dlatego, że skarżący - ograniczając się do skrótowego powtórzenia zarzutów kasacyjnych - nie przeprowadza jakiegokolwiek wywodu prawnego dla wykazania, że obraza przez Sąd drugiej instancji wskazanych przez niego przepisów była tego rodzaju, iż niewątpliwie prowadziła do uwzględnienia skargi. Z konstrukcji uzasadnienia wniosku wynika, że skarżącemu chodzi w istocie o zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska co do zarzutów postawionych zaskarżonemu wyrokowi w podstawach kasacyjnych, taka okoliczność nie stanowi jednak ustawowej przesłanki zaangażowania tego Sądu.

Natomiast uzupełnienie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania może skutecznie nastąpić wyłącznie w terminie otwartym do wniesienia skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw